

rens, que destacava el paper de Sanchis en la recuperació impecable i minuciosa de la cultura popular valenciana, tot i que no era un investigador específic de la cultura. Seguidament prenia la paraula Ramon Sistac amb «SG i el català occidental», en què destacava el paper d'enquestador de l'*ALPI* de Sanchis per les terres de Ponent i d'Aragó, cosa que demostra que la frontera dialectal encara no era clara, com és el cas de l'enquesta sorprenent d'Aiguaviva. Sistac assenyalà l'avanç de la influència del parlar de Barcelona sobre el català nord-occidental i el Pirineu. Continuava l'acte amb l'aportació de Miquel Nicolàs amb «SG i la història de la llengua», tot destacant que la llengua i la història tenen una relació de discurs molt complexa i que Sanchis va poder desenvolupar amb un mestratge a l'altura del que va fer un altre valencià com Rafael Lapesa, allunyant-se més de l'estil d'altres autors com Vicente García de Diego.

La segona part i última taula, davall la moderació de Joan Rafael Ramos, començava amb la intervenció de Mar Massanell «SG i el fabrisme fonètic i lèxic», que situava la *Gramàtica* de Sanchis en tant que adaptativa a la Gramàtica de Pompeu Fabra de 1918, concretament en aspectes fonètics (so del grup <tl> hel·lènic i romànic dels dialectes consecutius) i lèxic. Seguidament, Jordi Ginebra amb «SG i el fabrisme morfològic i sintàctic» completava la intervenció anterior amb exemples d'adaptació del fabrisme per part de Sanchis, que difereix del de Vidal Alcover (més “servilista” a Fabra), en el sentit que s'acosta més a la realitat dels parlars valencians, a pesar que reivindica l'ús d'algunes formes ja perdudes dialectalment com *amb, llur, sengles...* Fabra és més prescriptiu i Sanchis és més descriptiu.

Finalment, la cloenda la dugué a terme Manuel Sanchis-Guarner Cabanilles, en substitució de l'accidentat Joan F. Mira. El fill de l'homenatjat va ser l'encarregat de donar pinzellades molt personals i humanístiques a partir del vídeo que RTVV, dirigit pel finat Ricard Bellveser, i l'AVL van preparar en homenatge a Sanchis Guarner. A Mallorca, conta el fill de Sanchis, don Manuel era molt volgut i la família va passar el temps més feliç de la vida, tot el contrari del que va haver de viure posteriorment. El fill es va mostrar anecdòtic, polític, humà i inspirador alhora, per donar compte de tota una vida al servei d'una cultura i que va acabar amb la mort sobtada però provocada i “gens natural” de son pare.

En definitiva, una trobada que traia novament a la llum el treball infatigable que van haver de fer els defensors —com Sanchis Guarner— d'una consciència lingüística valenciana i valencianista, sovint silenciada. Els cinc objectius plantejats s'hi compliren a bastament: homenatge al fundador del Departament de Filologia Catalana de la UV, anàlisi de la *Gramàtica valenciana* amb orientacions lingüístiques, experiències pràctiques per a ensenyants de llengua, recursos metodològics i acostament de Sanchis a l'actualitat. I és que, en paraules del mestre Antoni Ferrando, un homenatge no supleix el que Sanchis va suplir en coneixements de la llengua i la cultura dels valencians i les valencianes. Però hi ajuda. És el cas.

Vicent F. GARCIA PERALES
Universitat CEU Cardenal Herrera

Acte d'homenatge a Josep Vallverdú i presentació del seu llibre *El vuitè nan* (IEC, 30 de març de 2022). — La sala Prat de la Ribera de l'IEC acollí el 30 de març de 2022 a les 18 h un sobri acte d'homenatge a Josep Vallverdú amb motiu de la publicació del seu llibre de literatura infantil *El vuitè nan*. A l'acte, organitzat pel Grup Enciclopèdia i l'editorial La Galera, hi intervingueren: Teresa Cabré, presidenta de l'IEC; Nicolau Dols, president de la Secció Filològica; Joan Abellà, director general del Grup Enciclopèdia, i Maria Pujol, professora de la Universitat Internacional de Catalunya, acompanyada de la seva filla de sis anys. El diàleg posterior entre Màrius Serra i Josep Vallverdú aportà llum sobre l'obra presentada, però també sobre altres aspectes de l'homenatge.

not de ponent. Al capvespre ja, el component d'un refrigeri al claustre de l'IEC, delicadament amenitzat amb el duet de música Tejado-Mainé, serví per apropar participants i assistents a la figura magna de Josep Vallverdú.

José Enrique GARGALLO GIL
Universitat de Barcelona
Institut d'Estudis Catalans

Presentació de la tesi «El patrimoni rondallístic de Tàrbena (Marina Baixa). Recopilació, classificació i estudi», tesi doctoral de Joan Lluís Monjo i Mascaró (Universitat d'Alacant, 1 d'abril de 2022). — Amb el títol «El patrimoni rondallístic de Tàrbena (Marina Baixa). Recopilació, classificació i estudi», Joan Lluís Monjo i Mascaró presentava la seva tesi doctoral a la sala de graus de la Facultat de Lletres de la Universitat d'Alacant, el divendres 1 d'abril de 2022.

El tribunal, format per la Dra. Caterina Valriu, de la UIB —que actuava com a vocal—, pel Dr. Joan Borja, de la UA —que actuava com a secretari— i per qui subscriu aquesta crònica, de la URV —que actuava com a president— va gaudir de la brillant exposició que Joan Lluís Monjo, l'aleshores encara doctorant, va desenvolupar públicament. Convé destacar que la qualificació que va rebre Monjo va ser la d'«excel·lent cum laude», no cal dir que per unanimitat.

Tal com manifestava Monjo a l'inici de la seva exposició, els objectius que es va proposar a l'hora de dur a terme la seva investigació van ser, per una banda «donar a conèixer un corpus rondallístic de materials recopilats de manera exhaustiva de la tradició oral de Tàrbena», i per una altra «l'aprofundiment de l'estudi de la modalitat lingüística de la localitat valenciana de Tàrbena» a partir del material rondallístic recollit.

El treball de Monjo és excel·lent per moltes raons: per l'acurada i pulcra edició de les rondalles; pel gran domini de la bibliografia referida als estudis de la variació dialectal —no només del territori immediat on s'ubica Tàrbena, sinó de tot el domini lingüístic—, també de la bibliografia referida a la disciplina de l'etnopoètica i encara de la de la lingüística romànica; per la precisió de la metodologia emprada; pel temps que Joan Lluís Monjo ha dedicat a la consecució d'aquest estudi —que es remunta als anys 80 del segle passat—; per l'elaboració d'una base de dades a partir de 15 camps tipològics; per la descripció acurada de la gramàtica del català-valencià de Tàrbena.

Joan Lluís Monjo ha catalogat 310 versions rondallístiques arrellegades a Tàrbena, la majoria de les quals correspon a la contarella; segueixen la rondalla meravellosa, la rondalla d'animals, la d'enginy o novellesca, la rondalla formulística, la rondalla religiosa i la del gegant beneit. Dels 206 tipus identificats, n'hi ha que no han estat documentats fins ara al País Valencià i tampoc no compten amb documentació en l'àmbit general català (Oriol / Pujol: *Index of Catalan Folktales*, 2008).

D'un total de 95 narradors que han actuat com a fonts orals, 54 són dones. Monjo destaca que les informants presenten una major fluïdesa comunicativa i tenen, generalment, més creativitat i un repertori més ampli. En una societat preindustrial, on l'oferta d'oci era molt limitada, les rondalles esdevenien una font alternativa d'entreteniment en l'àmbit domèstic. El fet de pertànyer a la mateixa comunitat d'estudi, ha permès a Monjo la recollida d'aquest ingent nombre de rondalles, atesa la familiaritat i l'amistat que l'unia amb els informants.

Quant a l'anàlisi lingüística, Monjo ha disseccionat, com a hàbil cirurgià de la llengua que és, l'extens corpus lingüístic que li han proporcionat les rondalles i n'ha fet una extraordinària anàlisi científica que dona com a resultat la gramàtica del tarbener. Monjo no descriu només el registre col·loquial del parlar de Tàrbena, sinó que també referencia aquelles solucions diatràtiques que es recullen en les rondalles. Les referències a la diacronia també apareixen en la descripció lingüísti-